

Til § 3

Til stk. 1

I stk. 1 defineres telenet. Der er tale om en bred definition, der har til hensigt at fastslå, at telenet kan omfatte enhver form for trådløs eller kabelbaseret infrastruktur, der anvendes til elektronisk transport af teletjenester, jf. den selvstændige definition heraf.

Begrebet omfatter således også trådløs eller kabelbaseret infrastruktur, som traditionelt ikke har været betragtet som teleinfrastruktur, for eksempel, fordi den udelukkende eller primært har været anvendt til transport af radio og tv, herunder for eksempel satellit- og jordbaserede radio- og tv-sendernet, kabeltv-net m.v. Se i den forbindelse også bemærkningerne til den særlige regulering af kabeltv-net, hvoraf fremgår, at den danske definition således er betydeligt bredere end den gældende EU-definition af telenet, hvori der ikke indgår eksempelvis kabeltv-net.

Det er uden betydning, hvilken transmissionsteknologi der er tale om, herunder om der er tale om kobberkoaksial- eller fiberkabler eller eventuelle nye former for kabler, der anvendes til transport af teletjenester, eller om der er tale om en eller flere radiokommunikationsteknologier, herunder teknologier, der sigter på etablering af mobilinfrastruktur, eller infrastruktur baseret på radiokommunikation fra et fast punkt til et andet fast punkt. Det er ligeledes uden betydning, om der er tale om kredsløbs- eller pakkekoblede net.

Af ovennævnte brede afgrænsning følger også, at for eksempel et elnet, som i kraft af den teknologiske udvikling på et tidspunkt måtte blive anvendt til transport af teletjenester, vil blive omfattet af lovens regler.

Til stk. 2

Stk. 2 afgrænser, hvad der forstås ved teletjenester. Afgrænsningen heraf har som nævnt ovenfor samtidig betydning for, hvad der forstås ved telenet. Der er tale om en bred afgrænsning, der indebærer, at teletjenester omfatter enhver form for transport af elektronisk kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik.

Den brede afgrænsning er nødvendiggjort af konvergensudviklingen, der indebærer at den traditionelle afgrænsning af, hvad der forstås ved teletjenester, i form af en definition, der som sit kerneområde har tidstro overføring af taletelefoni (via mobilnet eller fastnet) og datakommunikation (ligeledes via mobilnet eller fastnet), ikke længere er anvendelig.

For at telemarkedet kan udvikle sig til et kommunikationsmarked, hvor selskaberne uden at støde ind i regulatoriske barrierer er i stand til at tilvejebringe et

bredt udbud af avancerede kommunikationsprodukter til slutbrugerne, er det således væsentligt, at begrebet teletjenester, som indgår dels i afgrænsningen af, hvilke parter der er omfattet af de forbrugerbeskyttende regler, der er indeholdt i loven, dels i afgrænsningen af, hvilke parter der har rettigheder og forpligtelser i relation til samtrafik og adgang til nummerressourcer, er så bredt, at det omfatter alle de forskellige fremtrædelsesformer, som elektroniske transporttjenester i dag og i fremtiden vil have.

Definitionen er med udgangspunkt heri udformet således, at den også omfatter transport, også benævnt overføring, af lyd- og billeder og kombinationer heraf (dvs. enhver form for data- eller bit-transport), herunder dels transport af informations- eller indholdstjenester, dels transport af radio- eller tv-programvirksomhed, mellem nettermineringspunkter. Definitionen omfatter i den forbindelse både teletjenester, der indebærer transport af det samme indhold samtidig til en ikke på forhånd afgrænset kreds af mange forskellige brugere (punkt-til-multipunkt tjenester), og teletjenester, hvor der er tale om en særskilt kommunikation – og dermed transport – mellem to eller flere slutbrugere (punkt-til-punkt kommunikation), f.eks. i form af transport af en specifik telefonsamtale, en e-mail eller lignende, mellem to eller flere parter. Det er ligeledes uden betydning, om der er tale om envejskommunikation (f.eks. transport af radio/tv til slutbrugere) eller tovejskommunikation (f.eks. en e-mail-korrespondance).

Selve informations- eller indholdstjenesten er derimod ikke omfattet af definitionen af en teletjeneste. Det samme gælder selve radio- eller tv-programvirksomheden eller den tjeneste, der består i at »pakke« en række radio- og tv-programmer sammen med henblik på videresalg, samt evt. udbud af en elektronisk programguide eller lignende indramning af programmerne, jf. også bemærkningerne til stk. 4 nedenfor, der præciserer, at de to sidstnævnte former for virksomhed heller ikke kan opfattes som en indholds- eller informationstjeneste.

Definitionen skelner ikke imellem teletjenester, der tilvejebringes og leveres via mobile net, dvs. teleinfrastruktur, hvor slutbrugeren kan bevæge sig rundt med sin teleterminal til fods, i en bil eller lignende, mens tjenesten bruges, og teletjenester, der tilvejebringes via et fast nettermineringspunkt.

Internettet betragtes ofte som et særligt net eller en særlig tjeneste i modsætning til de traditionelle teletjenester. Internettet er imidlertid først og fremmest en særlig protokol for afvikling og afregning af både de traditionelle former for teletjenester og forskellige